

τὸν ἐπιδολεῖται, καὶ ὁρῶν κατ' αὐτῆς τὴν φωνήν. Μόλις δὲ ἐκτελεῖ τὴν πράξιν, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς ἐπιπίπτοντες κατὰ τοῦ φονέως τὸν θυσιάζουσιν. Οὕτω πῶς ὁ πρῶτος σύζυγος ἐκδικεῖται διπλάσιος χωρὶς διόλου νὰ κινδυνεύσῃ.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΟΔΟΠΟΡΙΑ. Ὁ ἱατρὸς Λίβιγκστον ἐπεχειρήσθη ὁδοπορίαν περιεργωτάτην καὶ εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνον ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος ἐφθασε πεζοδρομῶν εἰς Λοάνδαν πόλιν τῆς ἐν Ἀφρικῇ Γουϊνέας ὅπου ἄρχουσιν οἱ Πορτογάλλοι· τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο πολλοὶ πρὸ αὐτοῦ ἐδοκίμασαν, ἀλλ' οὐδεὶς κατάρθωσε νὰ φέρῃ εἰς πέρας. Εἶναι δὲ ἀληθές ὅτι δὲν ἐπραξεν ὅπως οἱ ἄλλοι· ἀντὶ νὰ προσλάβῃ συναδίαν πεντήκοντα ἀνθρώπων, καὶ ἱππῶν, καὶ ἁμαξῶν συρμένων ὑπὸ βοῶν, κλπ. ἔλαβε μόνον μετ' ἑαυτοῦ ἐν τουφέκιον, ἐν χρονόμετρον, ἐν ἐκτεμηρίον, μίαν σκηνὴν, τέσσαρας ὑπηρέτας καὶ τροφὰς διὰ τινὰς ἡμέρας, πεποιθὼς εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν καὶ τὸ πυροβόλον του. Ἀναχωρήσας ἐκ τοῦ ἀκρωτηρίου, ἠναγκάσθη νὰ ἐπιδοῦναι εἰς διεξοδικωτάτην περιτροπὴν πρὸς τὸ ἀρκτανατολικὸν μέρος διὰ νὰ ἀποφύγῃ ἐρήμους καὶ φυλάς ἀγρίας, διέβη μέγαν ἀριθμὸν παραποταμιῶν, καὶ ἐφθασεν εἰς μεγάλην τινὰ πόλιν. Εὐρῶν ἀξιολογὸν ὑποδοχὴν παρὰ τῷ κυβερνήτῃ αὐτῆς, δὲ ἐστρέψεν ἐκεῖ ἡμέρας τινὰς διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν καθαύσαν ὑγείαν του· διότι, κατὰ τοὺς ἐννέα μῆνας καθ' οὓς διήρκεσεν ἕως τότε ἡ ὁδοπορία του, ὁ Κ. Λίβιγκστον ἐκινδύνευσε κατὰ κράτος καὶ νὰ πνιγῇ, καὶ ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης, καὶ εἰς τῶν βραχιόνων του κατεβραύσθη ἀπὸ λέοντα. Φαίνεται ὅτι ἐσπέραν τινὰ, χωρισθεὶς ἀπὸ τοῦ συντρόφου του διὰ νὰ θηρεύσῃ, ἀπῆντησεν αἰενης παρμεγέλη λέοντα ὁρῶντα κατ' αὐτοῦ, καὶ εὐθὺς ἠτοιμάσθη νὰ πυροβολήσῃ· ἀλλ' ὡς λειποθυμήσας δὲν ἐνθυμεῖται τί συνέβη· οἱ συντροφὸι τοῦ τὸν εὗρον τὸ πρῶτον ἀναίσθητον κατὰ γῆς, τὸν δὲ λέοντα καίμενον ἄπνουν παρ' αὐτῷ. Ὅτε ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκείνην, ὁ κυβερνήτης, ὅστις ἐπεθύμει νὰ εὗρῃ ὁδὸν πρὸς δυσμάς διὰ νὰ ἐξαγάγῃ ἐλεφάντινα ὀστά, τὸν συνώδευσεν δι' εἰκοσιτεσσάρων ἀνδρῶν.

Ὁ Κ. Λίβιγκστον ἐπακολούθησε τὴν αὐτὴν διαύθυνσιν ἕως οὗ ἐφθασε παραλλήλως πρὸς τὴν Λοάνδαν· διέτρεψε δὲ διὰ γῶν ἀγνώστων καὶ ἀνεξεστήτων χιλιὰ μίλλια καὶ ἐπέτεινα. Αἱ γῶραι αὗται εἶναι πολυπληθεῖς, καὶ οἱ κάτοικοι ἐπίσης, οἵτινες, ὡς μὴ ἰδόντες πώποτε λευκὸν ἄνθρωπον, ἔτλεπον τὸν περιηγητὴν μὲ ἀνέφραστον θαυμασμόν. Ἐθαύμαζον δὲ μᾶλλον τὴν μακρὰν κόμην τοῦ ἢ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του, ἐπειδὴ ὁ ἥλιος τὸν εἶχε μαυρίσει, καὶ ἐθεώρουν ὡς δαίγμα μεγίστης εὐνοίας ὅσας οἱ Κ. Λίβιγκστον εἶδε πρὸς τινὰ ἐξ αὐτῶν βόστρυχά τινα τῆς κεφαλῆς του.

Ὅλοι αἱ φυλαὶ ὅσας ἀπῆντησεν εἶχον ἰδέαν τινὰ περὶ ὑψίστου ὄντος καὶ περὶ μελλούσης ζωῆς, ἃν καὶ ὅλοι ἐλάτρευον ζῶντα τὰ ὅποια ἐθεώρουν ὡς ἱερά. Παντοῦ οἱ κάτοικοι ἐδίδον ἀφρόνως πρὸς αὐτοὺς τροφὰς, καὶ δυσκολίας ἀπῆντησαν ὅτε μόνον ἐπλη-

σίασαν εἰς τὰς πορτογαλικὰς κτήσεις. Οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν αὐτῶν, οἵτινες συνειθίζον νὰ πωλῶσι δούλους εἰς τοὺς Πορτογάλλους, φοβηθέντες μὴ ἀναγκῇ νὰ εὗρῃ τοιαύτης ἐμπορίας, καθυπέβαλλον τὸν περιηγητὴν εἰς συνεχεῖς καὶ βαρεῖς φόρους· ἀλλ' αὐτὸς κατέβαλεν ἐπὶ τέλους πᾶν ἐμπόδιον, καὶ ἐφθασεν ὑγιὲς εἰς Λοάνδαν, μετὰ δὲ ἐτημέσθη ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος.

ΑΝΤΙΔΟΤΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΧΟΛΕΡΑΣ. Ἰταλικὴ τις ἐφημερίς ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ὅτι ἱατρός τις παρατήρησεν εἰς Σικελίαν, ὅτι ὅλοι οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὸ λεγόμενον σουμάχι, ὕλην χρήσιμον εἰς βυσσοδεσίαν, καὶ κατασκευαζομένην διὰ φύλλων ἀγρίας κομάρου, οὐδέποτε προσεβλήθησαν ἀπὸ χολέρας.

Τὴν παρατήρησιν ταύτην συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἱατροὺς, καθὼ δυναμένην νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφορμὴ νέων ἐρευνῶν καὶ ἀνακαλύψεων.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

Εκ τινος ἀνεκδότου λιρικοῦ ποιήματος,

« Ὁ μουσικὸς ἔρως » ἐπιγραμματικόν.

« Grief for the dead not virtue can reprove. »

Byron, the Corsair.

—ο—

Ἀλλὰ πορεύου, φίλτατε
Ἐκεῖ ὅπου αἰνεῖται
Καὶ ὅπου ἀνταρμύσσεται
Ἡ ἀρετὴ, κ' ὁμνεῖται
Ὁ Στίλβης τοῦ παντός.

Ἐκεῖ ἡ κατοικία σου,
Ἐκεῖ εἰς μνήμην φέρε
Τὴν δυστυχῆ μητέρα σου
Ἐκεῖ, ὀπίς μου, χαῖρε
Λαῖρε διὰ παντός.

Ἀλλ' ἤδη οἱ λευκοὶ χροῖαι
Πλόκαμοι τοῦ ἡλίου
Ἐκρύβησαν κ' ἀπέρρασαν
Ἐκ τοῦ ματιοῦ βίον
Ἡμέρας ὁ καιρός.

Καὶ ἤδη τὸν πολέμιον
Νεκρὸν ῥέδα καὶ κρίνει
Σταλίζουσι, καὶ γέγγουσι

Αυγὴν, καὶ οἱ θρήνοι
Σιγῶσι τῆς μητρός.

Παρθένοι κυανόστολοι
Ἐλθοῦσι τὸν κυκλῶσι
Παρθένοι δακρυχέουσαι
Τὰς χεῖρας τοῦ φιλοῦσι
Παρθένοι συγγαμίς...

Ἡ ἀδελφὴ τῶ ἔθεσε
Καὶ δέσμην ἐξ ἀνθέων
— Ὑγρὰν ἐκ τῶν δακρύων τῆς —
Καὶ « θὰ σὲ ἴδω πλέον; »
Εἶπ' ἐπ' αὐτοῦ πρηγῆς.

« Ἡ γλῶσσα ἦτις πῶποτε
Δὲν μ' ὕβρισεν ὧ ! πλέον
Δὲν με λαλεῖ, ἐδόθηεν
Ἡ χαῖρα τελευταῖον
Εἰποῦσα ἀδελφῇ ! .. »

Αἱ κόρ' ἐγκωμιάζουσι
Τὸν ἄπαντ' αὐτοῦ βίον
Ὅτι ἐπῆρχεν ἄσπιλος
Ἄσπιλος ὡς κηρίον
Σὺν κρίνον ἂν βαρῇ.

Καὶ μόνον μία ἵσταται
Ἀπαύστως θεωροῦσα
Κι' ἀκίνητ' ὁππότε
Κ' ἐφαίνετο ὡς κῦμα
Τὸ αἰῶλον θεᾶς.

Τὰ πάντα τέλος ἔχουσι
Ὡς τοῦ θνητοῦ τὸν βίον
Τὴν σιωπὴν διέλυσεν
Ἡ κόρη καὶ δακρύων
Θερμὰς χύνει ροὰς...

Ἡ ἔκστασις τῆς μέλιτος
Ἐπῆρχε γλυκυτέρα
Ὅραμα θεῖον ἔβλεπεν
Ἀνέδ' εἰς τὸν αἰθέρα
Δὲν ἦταν εἰς τὴν γῆν.

Τὸν Φῶτιον ἀπῆντησε
Μακρὰν τῶν ἐπιγείων
Καὶ μετ' αὐτοῦ ἐλάλησε
Καὶ τ' ἦσαν καὶ τῶν δύο
Τὰ χεῖλη εἰς σιγὴν.

Τοιαύτην αἱ καρδίαι τῶν
Γλῶσσαν ἐσυνομιλοῦν
Ὅποῖαν συναντῶμενα
Πάντοτε διεδήλουν
Τὰ βλέμματα αὐτῶν.

Ἐγ' εἶναι δὲ ἀγάπην σου
Στὸν κόσμον διαμένω
Μὲ μόνην τὴν ἀνάμνησιν
Τῆς θύας σου κι' ὡς ῥαίνω.
Μὲ δάκρυα τὴν γῆν.

Σὺ δὲ ὅπου ὁ ἥλιος
Φωτίζει εὐδαιμόνει

Ἐκὶ σὺ χαῖρε πάντοτε
Ἐκὶ χαῖρ' ... ἐγὼ μόνη...
Μένω ἰδῶ ... στήν γῆν.

Εἰποῦσα ταῦτα ἔλαβεν
Ἡ ὄψις τῆς τὸ χρῶμα
Τοῦ φλόμου καὶ ἀνεστρεψε
Τὸ ἔτι βέον ὄμμα
Κ' εἶχε σφοδρούς παλμούς.

Σιγὴ πάλιν κατέλαβε
Τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τῆς
Καὶ ὁ νεκρὸς φεῦ ! φαίνεται
Αὐτὸς πῶς τῆς ζωῆς τῆς
Ἐκράτει τοὺς σφιγμούς.

Ἐνόμιζον πῶς ὄνειρον
Βλέπουσιν αἱ παρθένοι,
Καὶ ὅταν ἀνηγέρθησαν
Ἡ φίλη τῶν φεῦ ! μένει
Ὁχρὰ ὡσεὶ χιόν.

Ὡς συνετὴ ἡ μήτηρ τοῦ
Ἡ πλέον δὲν λυπεῖται
Διὰ υἱὸν ἰσάγγελον,
Ἡ καὶ δὲν ἐνομιμᾶται
Πῶς εἶχ' ἵνα υἱόν.

Βλέπει ὡς νὰ μὴν ἔβλεπε.
Καὶ πῶς νὰ μὴν ἀκούη,
Ἐμνεῖν ἀδιάφορος
Μὲ δάκρυα δὲν λαλεῖ
Θερμὰ τὰς παρειάς...

Φεῦ ! αἱ πηγ' ἐξηράνθησαν
Τῶν μαύρων τῆς ὁμμάτων
Ὡς ὕδωρ εἰς φλεγόμενον
Σκεῦος ἐκ τῶν καυμάτων
Ἀσπίστου ἀνδρακτιᾶς.

Πρὸ μιᾶς ὥρας ἔπεμψεν
Εἰς γέιτονα οἰκίαν
Τὴν κόρην τῆς, δὲν ἤθελε
Νὰ θλίβῃ τὴν καρδίαν
Ἡ λύπ' ἐννεαστοῦσα.

Ἡ λύπη φεῦ ! ἡμάρτανε
Τὴν τρυφερὰν καρδίαν
Τοῦ πολυκαύστου τέκνου τῆς
Ἐχοντος ἡλικίαν
Δεκαεπταετοῦς.

Τρία ἔτη δὲν ἔβλεπε
Τὰ φιλαλήθη χεῖλη
Τοῦ ἄπνου νὰ γελάσωσι.
« Πῶποτε δὲν ὠμίλει
Εἶπεν ἀστενακτῆ. »

Μίαν μὲν ἐγνώριζε
Λύπην πῶς τὸν κατέχει
Ὁ τοῦ πατρὸς τοῦ θάνατος
Ἀλλὰ καὶ ἄλλην ἔχει
Καὶ ἄλλη τὸν κρατεῖ.

Ἄν τοῦ πατρὸς ἡτέλει
Μὲ πόνον τὴν εἰκόνα,
Πλὴν εἶχε ἄλλην ἔσω του
Ἦν μὲ πολὺν ἀγῶνα
Ἐκράτει μυστικῶς.

Αὐτὴ ! ... Αὐτὴ κατέστησε
Βραχεῖαν τὴν ζωὴν τοῦ,
Γλυκὰ τὰ θερμὰ δάκρυα
Βαρεῖαν τὴν πνοὴν τοῦ.
Τὸν θάνατον γλυκύν.

Ἐπᾶν' εἰς τῶν ὁνείρων τῆς
Τὸν οἶκον νὰ ἐμμένῃ
Τὴν νύκτα ὅλην ἄγρυπνος
Ἐπᾶναι ναι κ' ἐκείνη
Νὰ ἴδῃ τὸν νεκρόν...

Ἐπᾶναι εἰς τὸν οἶκόν τοῦ
Μόνον ὅπως θρηνησῇ
Ἐκεῖ ἡ ψυχὴ τῆς πάντοτε
Ἐπᾶναι — ἐκεῖ θ' ἀφήσῃ
Τὸ αἰμά της ψυχρόν.

Ὁ κόρη... Ἀν' ἡλὸς ἔρθανες
Τοῦ βίου τοῦ τὸ νῆμα
Δὲν ἔκοπτεν ἡ Ἀίτροπος
Καὶ τῆς πλογῆς σου θῆμα
Δὲν ἦτον φεῦ ! ψυχρόν.

Σὲ ἡ ψυχὴ τοῦ πάντοτε
Σὲ μόνην ἀνεπῶλε
Ὡς σ' ἔλαγε δὲν ἔγασσε
Τῶν σφραγῶν αἱ θόλοι
Πλανήτην γλυκερόν.

Ἐν μόνον ἐν σου δάκρυον
Ἡύνατο νὰ σέβῃ
Τὸν πυρετὸν τῆς λύπης τοῦ
Κ' εἰς νῆαν νὰ τὸν θέσῃ
Κ' εὐτυχῇ ζωὴν.

Πλὴν σὲ ! ὅταν ἡ θάλασσα
Ἰδὲν ἐταπεινώθη !
Τὸν ἀνεμὸν ἀπέδαλε
Ὅλη ἐξελώθη
Κ' ἔπαυσε τὴν βοήν.

Ὡς κάτοπτρον ἐρίνατο
Ὅπως ἀντανάκλῃ
Τὰ κάλλη σου, κ' ἐπάνω τῆς
Σὲ θέλει — σὲ βαστάει
Καὶ μῆνα σὲ κρατεῖ

Τὰ ὄμματά σου ὄμματα
Κάλλους κ' εὐσυμπαθείας
Τὸ σέβας τῇ ἐπίβαιον ! ...
— Ὡ ! κατορθώσεις οἶας
Κάμνει ἡ ἀρετὴ ! !

Ἐπᾶναι ! ... Πῶς δὲν δύναται
Τώρα νὰ σὲ τὸ αἶπη
Ὅτι ὁ θεὸς ἔρωσ σου
Τὸν ἔρλαξεν — ἡ λύπη
Ὡς τὸν κηρὸν τὸ πῦρ ; ...

— Παντοτενὴ δὲν δύναται
Νὰ γίνῃ ἡ καρδία
Διαμονὴ τοῦ ἔρωτος
Αἰώνιος οἰκία
Τῷ εἶναι ὁ αἰθέρ.

Ὡς μῦρα ἂν δαίχνης
Ἐνόμιζε πῶς θείν
Ὅπου ἐπεριπάτησες
Ὅσφραίνεται εὐωδία.

Κ' ἐκεῖ ὡς νὰ σὲ τῦρσκει
Σοὶ ἐξομολογεῖτο
Ὅτ' ἡ μεγαλύτερ' λύπη του
Ὁ μετρυμός σου ἦτο.

« Ὡς ἀφ' ἑγγῆς νῆξ, ἔλαγε
Μ' ἐφαίνετο ἡ κτίσις
Πρὶν σὲ εἰς τὴν καρδίαν μου
Ὡς φῶς ἡλίου εἰσόδου
— Κ' εἰς ζάλην ἀχανή.

Ἄλλ' ὅτε σὺ εἰσέκοιες
Τὰ πρῶτα ψυχρὰ στήθη
Κ' ἐντός των ἑκατοίκης
Τὸ πᾶν φῶς ἐσαύθη
Καὶ πᾶλλον κάλλοντες.

— Εἶθε μὲν ὄμμα
Νὰ εἶχον — καὶ μὲν
Γλώσσα, ὅπως τὰς χάριτας
Τοῦ κόσμου τὰς παντοίας
Βλέπω καὶ ἐξομῶ.

Ὅποιος ὠραϊότητος
Ἐκαστον ἔχει πλάσμα
Νὰ πλάτω φεῦ! πρὸς ἔπαινον
Τοῦ ἐλαχίστου ἄσματος
Ἐγὼ δὲν ἱκανῶ.

Κρουμένον φέρ' ἡ μέλισσα
Ὅπλον... καὶ εἰς τὸ στόμα
Κρατῇ ἡχηρὰν σάλπιγγα
Τὸ ἔργον τῆς δὲ βρωμίας
Εὐωδίας καὶ γλυκύ.

Ὅλα εἶναι εὐδίστα
Ὅλα εἶναι ὠρεῖα
Ὡς καὶ ὁ κῶνος ἵσταται!
Κεῖ αὐτὸς δίδει!... ὦ! θεά...
Ποῦ θέλει νὰ οἰκῇ;

Ὡς χρέος μοι ἐπέβαλε
Σεῖ!... ν' ἀγατῶ ἡ φύσις!
Καὶ σὲ λατρεύ' ὡς Ἄγγελον.
Καὶ θεωρῶ σ' ἐπίσης
Μὴ σέβας καὶ σιγῇ.

Ἀγάλλομαι τὸ βλέμμα μου
Ὅταν σὲ ἀπαντήσῃ
Ὡς ναύτης τὴν γενέθλιον
Ὅποτεν ἀνικρόσῃ
Καὶ ποθεινὴν τοῦ γῆν.

Μόλις σχεδὸν ἐγνώρισα
Ὅποιν ἡ ζωὴ μου
Χορὰν εἶχεν ἀνέκδοτον
Κ' ἐμαθὼν ἐκλατῇ μου
Τί εἶναι δυστυχής.

Ὡς χελιδὼνα ἦν σε
Εἰς μαῦρα στολισμένη

Νὰ παραιτᾷ τὸν οἶκόν σου
Εἰς γῆν ζητοῦσα ξένην
Ἡμέρας εὐτυχίας...

Φεύγεις καὶ τὴν καρδίαν μου,
Νέφος πυκνὸν καλύπτει
Καθὼς ἔταν ὁ ἥλιος
Τὸ πρόσωπόν του κρύπτει
Ἡ γῆ πενθηφορεῖ.

ὦ! ἤθελα πᾶν πρόσωπον
Νὰ σοὶ παρομοιάζῃ.
Δὲν ἤθελ' ἡ καρδία μου
Ἵσως τότε στενάζει
Πῶς δὲν σὲ θεωρεῖ.

Ἄλλοθι οὖσα κάτοικος
Τὰ στήθη μου πῶς φλένεις;
— Ὡς θεῖον — παντοῦ ἵστασαι
— Ἄλλ' ἄραγε τί λέγεις
Αὐτοῦ ὅπου οἰκᾷ;

Νὰ ἦμην ὑπηρετὴς σου
Τὴν κόμην σου νὰ λούω
Μὴ μῦρον — καὶ πλησίον σου
Νὰ ἦμην νὰ ἀκούω
Λόγους σου τοὺς γλυκοὺς

Ὡς ὅταν ἔδα φθάσας
Παιδίον τὴν τροφὸν του
Σιγοποιεῖ τοὺς θρήνους του
Καὶ τὸν πολὺν κλαυθμὸν του
Πᾶσι καὶ μαιδίᾳ.

Ὅστις ὅταν εἰς ὄνειρον
Σ' ἴδω παρηγορημαί
Καὶ σὲ παντοῦ καὶ πάντοτε
Σε — λέγω — ἐνθυμῶμαι
ὦ σεξαστὴ θεῆ!

ὦ καὶ ἂν κ' ἐκατοίκης
Εἰς χώραν μακροτμήνην
Σ' τὰ ὄμματά μου πάντοτε
Ἐγὼ ζωγραφισμένην
Τὴν θεῖαν σου μορφήν.

Πολλάκις ἐπισκέπτομαι,
Δακρύων ἀντικρύζω,
Τὰ μέρη ἃ ἐστόλιζες,
Ἀλλὰ τοῦτο νομίζω
Ὡς μόνην μου τρυφήν.

Ἐνταῦθα τὸ βιβλίον τῆς
Εἰς χεῖράς της ἐκράτει
Κ' ἐνταῦθα — λέγω — ἵστατο
Ἐκεῖ περιεπάτει
Ἡ κόρ' ἡ ἀγαθή.

Τὴν λύπην μου ἂν ἤξευρες
Μὴ ἤθελες λυπεῖσθαι
Καὶ ἴσως ἡ καρδία μου
Ἦθελες ἐνθυμῶσθαι
Πῶς σὲ μόνην ποθεῖ.

Ἀλλὰ σὺ χαῖρε πάντοτε
ὦ! εἴθε μὴ λυπῆσαι
Σ' τὸν κόσμον τοῦτον πῶποτε

Χαῖρε ὅπου ἂν ἦσαι
Καὶ ἔσο εὐτυχής.

Ἄν ἀποθάνω δάκρυον
Ἐλθὲ ποτὲ νὰ χύσῃς
Ἐπάνω εἰς τὸν τάφον μου
Καὶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς
Ἐκ βάθους τῆς ψυχῆς.

Διὰ τὰ τόσα δάκρυα,
Διὰ τὸν τόσον πόνον,
Ὡς ἀμοιβὴν ἐν δάκρυον
Ἐν δάκρυόν σου μόνον
Θερμῶς σοὶ ἀπαιτεῖ!

Ὑπαγε τῆς πατρίδος σου
Ἡ λάτρις καὶ ἡ ξένη
Νὰ λάβῃς ἕνα στέφανον,
Ἀδράδευτος δὲν μένει
Ποτὲ ἡ ἀρετή.

— Ἰδέτε τὸ ἀνδρόγυνον
Τὸ ἀποχωρισμένον
Εἰς τὴν ζωὴν ἐκρίσκειται
Τώρα ἐνταχισμένον
Σ' τὸν ἄδην τὸν πικρόν.

Τὸ πνεῦμά της εἰσέκλυε
Πῶς θέλει νὰ πετάξῃ
Σὰν εἰς τὴν γῆν δὲν ἔλπιζε
Ποτὲ νὰ ἀνταλλάξῃ
Ἐ Λόγους μὲ τὸν νεκρόν.

Εἰσάτι εἰς τὴν χερα τῆς
Κρατᾷ ἐτριγμένη
Ἡ χεὶρ του ὡς δακνύουσα
Πῶς εἶναι ἡνωμένοι
Καὶ εἰς τὸν αὐρανόν.

Τὰ δάματα ἡμελειστα
— Ὡς ἄμματα θρηνοῦντων —
Ἐχουσιν ὅπως βλέπονται
Σὰν δὲν ἐθεωροῦντο
Καὶ φεῦ! ἱκανόν.

Γ. Β.